

RZYGNAĆ (3) *vb pf*

inf rzygnąć (1). \diamond *praet 3 sg m* rzygnął (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

Gwałtownie wyrzucić coś z siebie; przen (3) :

Zwroty: »duszą rzygnąć« = *umrzeć* [szyk *zmienny*] (1): Animam exhalare, dufzą rzygnąć *Mącz* 152d; [*StryjGoniec X3v (Linde)*].

»rzygnąć ogonem« = *puścić wiatry* (1): Alie niewiem czo fię italo Czos my barzo załmierdzyalo. Alboć kto rzygnal ogonem *RejKup* 15v.

»płomieniem rzygnąć« (1): Bo kiedy go [*Kakusa*] kto gonił/ wnet płomieniem rzygnął/ Y parą go siarczáną przez itáie doścignął. *KlonWor* 21.

Formacje współrdzenne cf RZYGAC.

DDJ